

Prateći svjetske medije i časopise posljednjih dana, sve češće se može pročitati kako je najgore - kada je Kriza koja je potresla svijet u pitanju - prošlo i da se stvari počinju kretati uzlaznom putanjom. No, zbog velikog momenta inercije svjetske, pa posljedično i evropske ekonomije, u Bosnu i Hercegovinu tek dolazi njen najgori dio. Nelikvidnost već dostiže prijeteće razmjere, a situacija u ekonomsko-političkom smislu polako izmiče iz ruku.

Ali, to nije ono najgore. Najgore je to što kao kolektivitet(i) nismo spremni suočiti se, ne sa krizom kao takvom, već sa surovom realnošću života koju trenutna kriza ponovo otkriva našim širokim narodnim masama - a to je da na ovom svijetu NEMA (bar ne svaki dan i ne do kraja života) besplatnog ručka. Svi traže svoja prava koja se svode uglavnom na pravo na plaćeni nerad. Totalno je pomiješana socijalna i ekonomska politika, a to je jednostavno neizdrživo i za puno jače, veće i bolje organizirane države i ekonomije. Suštinu našeg problema najbolje je ocrtao zahtjev i/ili molba Premijera Federacije BiH gospodina Mujezinovića upućen prije nekoliko dana jednom reprezentativnom skupu poslovnih ljudi iz cijele BiH koji se, u najkraćem, sveo na to da pomognu u procesu osvješćivanja onesvješćenog naroda (da ne bude zabune ovo je moj slobodni prevod Premijerovog zahtjeva sa političkog na svakodnevni jezik) da se prisjete gore pomenute konstatacije.

Čovjek pametno traži ono najteže - jer kada se dozovemo pameti dalje je sve lakše i izvodljivije. Ali, nešto mislim (gledajući jednog Generala koji je na našu nesreću na čelu organizacije koja bi po svojoj vokaciji trebala biti nadasve ČASNA, kako pjeni i prijeti zato što ga je Država, sram je bilo, ne samo penzionisala u naponu

snage, već sada hoće i da od njegove "izuzetne" penzije odbije 10 posto) da to neće ići drugačije, nego *Generalštap*ski.

Naime, ima jedan štap (koji u narodu ima atribut koji iz pristojnosti neću spomenuti) koji služi za rastjerivanje raznih, uglavnom bezobraznih individua. No, za tu vrstu posla ne mogu nam poslužiti naši trenutno eksponirani političari. Preveliki su to znalci za tu vrstu posla... Kako pitate se? Pa evo:

Kada su svojevremeno nakon rata u Energoinvestu pokretali proizvodnju, u ekipi koja je to inicirala (od cca 5 ljudi u kojoj je bilo budućih Ministara, Generalnih direktora, doktora nauka, i savršenih inženjera) bio je i moj brat. Uskoro je njihova ideja poprimila konkretan oblik u vidu tvornice u nastajanju, pa je do vrijeme da se izabere i njen direktor, te agilna ekipa organizira sastanak na kojem bi se trebali dogovoriti koga da postave na to mjesto. Moj brat, svjestan da je i sama činjenica da radi sa takvim imenima čista privilegija, namjerno zakasni na sastanak, jer je unatoč tome što mu samopouzdanja nikad nije nedostajalo, osjedao da tu odluku trebaju donijeti ostali članovi grupe. Iznenadenje je tim bilo veće kada mu je saopćeno da su odlučili baš njega imenovati za direktora. Na njegovu konstataciju da to baš i nema rezonance jer svaki je od njih po svim kriterijima za nekoliko kopalja ispred njega, odgovorio mu je rahmetli Hamdija Đuliman: "To moraš biti, jer imaš nešto što niko od nas nema..." Na pitanje mog osupnutog brata šta bi to moglo biti, on mu mirno odgovori: "Jedino ti nemaš pojma u šta se upuštaš..."

Dakle - treba nam jedan koji nema pojma u šta se upušta. A, šta mi častimo... **B**

Aida Delić, Glavna i odgovorna urednica